

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม
ชาติพันธุ์เอโอเหรินซุนข้ามพรมแดน

Factors Affecting the Sustainable Management of Cross-border
Ethnic Oroqen Cultural Heritage Conservation

หลิว ชวนฝู

วันชัย แก้วไทรสุน

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Liu Chuanfu

Wanchai kaewsaisoon

Doctor of Fine and Applied Arts Bangkokthonburi University, Thailand

Email: vivan898@hotmail.com

วันที่รับบทความ: 3 พฤศจิกายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 23 ธันวาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ: 25 ธันวาคม 2566

Received: November 3, 2023; Revised: December 23, 2023; Accepted: December 25, 2023

บทคัดย่อ

ปัญหาของกลุ่มชาติพันธุ์เอโอเหรินซุน ที่อาศัยอยู่ในประเทศต่าง ๆ เราพบว่ามีความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากมาย แม้ว่าในอดีตเขตแดนจะไม่ถูกแยกออกจากกัน แต่กลุ่มชาติพันธุ์เอโอเหรินซุน ก็มีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่เหมือนกัน ปัญหานี้เกิดขึ้นเนื่องจากการลงนามในสนธิสัญญาเนอริซินส์ ของชาวเอโอเหรินซุน ส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์เอโอเหรินซุนมีพรมแดนโดยรักษากลุ่มหนึ่งไว้ในจีนและอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ในรัสเซีย จากปัญหาข้างต้น จำเป็นต้องแก้ไขปัญหให้กับพี่น้องชาวเอโอเหรินซุน รักษาวัฒนธรรมชาติพันธุ์ของตนไว้แม้ว่าจะอาศัยอยู่คนละประเทศก็ตาม โดยการวิจัยและสำรวจปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการอย่างยั่งยืน การตรวจสอบและการวิเคราะห์เชิงประจักษ์ พบว่ามีปัจจัยสำคัญหลายประการที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์เอโอเหรินซุนข้ามพรมแดน รวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับมรดก การเมือง ตลาด เศรษฐศาสตร์ และวัฒนธรรม ปัจจัยเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เป็นเส้นทางสำคัญในการบรรลุการจัดการที่ยั่งยืน ตลอดจนวิธีการที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุการพัฒนา ข้อค้นพบจากการศึกษารังนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดที่มีประสิทธิภาพ กลยุทธ์การอนุรักษ์และมาตรการการจัดการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของมรดกทางวัฒนธรรมเอโอเหรินซุน

คำสำคัญ : ปัจจัย; การจัดการที่ยั่งยืน; การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม; เอโอเหรินซุนชาติพันธุ์ข้ามพรมแดน

Abstract

Problems of the Oroqen ethnic group living in different countries. We found that there are many cultural differences. Although in the past the border lines were not separated, The

Oroqen ethnic group has a common culture and way of life. This problem arose due to the signing of the Nerchinsk Treaty. of the Oroqen people. This caused the Oroqen ethnic group to have a border, Keeping one group in China and one group in Russia. From the above problems, it was necessary to solve the problems for the Oroqen brothers and sisters. Maintain their ethnic culture even though they live in different countries. By researching and exploring factors that influence sustainable management. Empirical investigation and analysis. It was found that there are several important factors affecting the sustainable management of cross-border conservation of Oroqen ethnic cultural heritage. Including factors related to heritage, politics, markets, economics and culture. These factors interact with each other. It forms an important path to achieving sustainable management. As well as the methods necessary to achieve development. The findings from this study are critical to determining an effective formulation. Conservation strategies and management measures promote the sustainable development of the Oroqen cultural heritage.

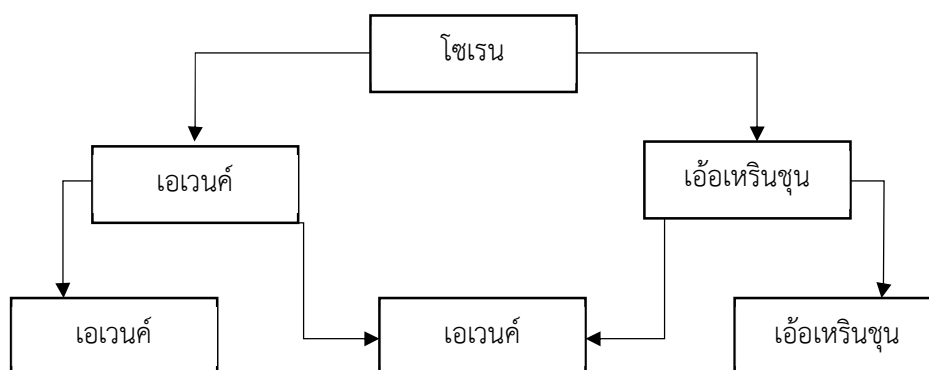
Keywords: Factor; sustainable management; Cultural heritage conservation;
Oroqen Cross-border ethnicity

บทนำ

ชาวเอ้อเหรินซุน (Oroqen) ส่วนใหญ่กระจายอยู่ในลุ่มแม่น้ำเฮยหลงเจียงและภูมิภาคเทือกเขาชิงอันของจีน ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 17 ด้วยการลงนามในสนธิสัญญาเนอริชินสค์ ความเกี่ยวข้องทางการเมืองของชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ ทำให้พวกเขากลายเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ข้ามพรมแดนระหว่างจีนและรัสเซีย ต่อมาชาวเอ้อเหรินซุนได้เริ่มต้นเส้นทางการพัฒนาชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันในจีนและรัสเซีย ในช่วงยุคโซเวียต เมื่อมีการระบุชาติพันธุ์ชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) และชาวเอเวนค์ (Evenk) ที่อาศัยอยู่ในไซบีเรียและตะวันออกไกลได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นชาวเอเวนค์ (Evenk) จากการสำรวจภาคสนามทางวิชาการ แม้ว่าชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) จะมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในด้านภาษา วัฒนธรรมประเพณี และความเชื่อทางศาสนาภายใต้อิทธิพลของกลุ่มชาติพันธุ์ท้องถิ่นอื่น ๆ แต่วัฒนธรรมทางวัตถุและจิตวิญญาณของพวกเขายังคงรักษาความคล้ายคลึงกันในระดับสูง

นอกจากนี้ ชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) และเอเวนค์(Evenk) ของจีนยังมีความคล้ายคลึงกันขั้นพื้นฐานในด้านที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ระบบการตั้งชื่อทางชาติพันธุ์ ชีวิตทางเศรษฐกิจ ภาษา วรรณกรรม วัฒนธรรม ศิลปะ ความเชื่อทางศาสนา และประเพณี ชุมชนวิชาการ โดยทั่วไปถือว่าพวกเขากลุ่มที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ โดยสรุปชาวเอเวนค์(Evenk) และเอ้อเหรินซุน(Oroqen) มีสายสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและถือว่ามีความสัมพันธ์

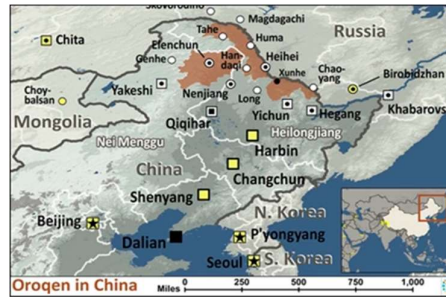
ร่วมกัน เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาหาชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) จะดำเนินการอนุรักษ์ พื้นฟูและพัฒนาองค์ความรู้ที่มีให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยการพัฒนาสิ่งที่มีในชุมชนให้เกิดรูปแบบที่เหมาะสม กับบริบทสภาพแวดล้อมทางสังคมโดยรวม จะทำให้การบริหารจัดการวัฒนธรรมถูกต้องตามหลักวิชาการสามารถที่จะรักษาภูมิวัฒนธรรมของชุมชนตนได้ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งทางราชการสามารถนำไปเป็นตัวอย่างกับชุมชนอื่น ๆ ได้ในทำนองเดียวกับชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) เพื่อการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ตนเองไว้ได้อย่างยั่งยืน

ภาพที่ 1 : แผนที่ความสัมพันธ์ต้นกำเนิดทางชาติพันธุ์ของเอ้อเหรินซุนและเอเวนค์

ที่มา : Threshold Existence – A Study on the Cross-Border Ethnic Identity Issue of the Oroqen Ethnic Group

ปัจจุบัน ชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) ส่วนใหญ่กระจายอยู่ในหลายภูมิภาค รวมถึงเขตปกครองตนเองเอ้อเหรินซุน และเขตปกครองตนเอง โมริน ดาว่า ดาอูร์ ในเมืองหูลันเป่ย์ร์ เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ตลอดจนเขตอ้ายฮูย่,มณฑลฮูมา,มณฑลซุนเกะในมณฑลเฮยหลงเจียงและมณฑลทาเฮในภูมิภาคต้าชิงอันหลิงตาม"หนังสือสถิติจีนประจำปี - 2021" ประชากรของชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) อยู่ที่ 9,168 คน โดยมีประมาณ 3,871 คนในมณฑลเฮยหลงเจียง คิดเป็น 47% ของประชากรเอ้อเหรินซุนทั้งหมด และประมาณ 3,573 คนในเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ภูมิภาคคิดเป็น 44% ในตะวันออกไกลของรัสเซีย ประชากรเอ้อเหรินซุน มีขนาดค่อนข้างเล็ก ส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในสองหมู่บ้านชาติพันธุ์ หมู่บ้านดาตาและอุสท์-บาร์กูชิน รวมประมาณ 230 คน (Ning Jizhen, 2021).

ภาพที่ 2 : การแพร่กระจายของกลุ่มชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน ในประเทศจีน 2021
ที่มา : <https://factsanddetails.com/>

ชาวอ้อเหรินซุน(Oroqen) มีภาษาเป็นของตัวเองแม้ว่าจะขาดระบบการเขียนก็ตาม ตลอดประวัติศาสตร์พวกเขาได้สร้างมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มากมาย รวมถึงศิลปะแบบดั้งเดิม วรรณกรรม ปากเปล่าพื้นบ้าน ประเพณีพื้นบ้าน พิธีกรรม เทศกาลและงานฝีมือแบบดั้งเดิม รัฐบาลจีนให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการคุ้มครองมรดก และการส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของอ้อเหรินซุน(Oroqen) ปัจจุบันมีโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ 6 โครงการที่เกี่ยวข้องกับชาวอ้อเหรินซุน(Oroqen) 3 โครงการในเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน และ3 โครงการในมณฑลเฮย์หลงเจียง) รวมถึงโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับจังหวัด 34 โครงการ ชาวอ้อเหรินซุน(Oroqen) มีมรดกทางวัฒนธรรมมากมาย ครอบคลุมภาษา ความรู้ดั้งเดิม ศิลปะพื้นบ้าน ประเพณี และอื่น ๆ อีกมากมาย (Yao Mianxin, 2021). ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 3 : การเยือนร่วมกันในช่วงเทศกาลชาติพันธุ์อ้อเหรินซุนข้ามพรมแดนระหว่างจีนและรัสเซีย 2021
ที่มา : Oroqen mutual visits during cross-border ethnic festivals between
China and Russia, 2021,

ภาพที่ 4 : กล่องเก็บของเปลือกไม้เบิร์ช 2021

ที่มา : Huang Shan. (2021,07 27). Oroqen Ethnic Museum. picture. Interview

ภาพที่ 5 : ผู้สืบทอดโมซุคุน โครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ (Meng Shuzhen,) 2023

ที่มา : Heihe Intangible Cultural Heritage Protection Center.

ภาพที่ 6 : เทศกาลกูรุง มูตา ในเขตการปกครองกลุ่มชาติพันธุ์เอ้อเหรินซุน ชิบาซาน เขตมณฑลทาจิกสถาน 2022

ที่มา : Gurung Muta Festival in the Oroqen Ethnic Township of Shibazhan, Tahe County, 2022, picture

รูปที่ 7 : ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติและมณฑลเฮยหลงเจียง 6 แห่ง ร้องเพลงชานดาเหรินแบบดั้งเดิม “หลบหนีจากการแต่งงาน” (Guan Jinfang,) 2019,
ที่มา : <http://www.chnmusic.cn/jzhd/2019/0515/5131.html>

รูปที่ 8 : หมวกที่ทำจากหัวและเขาของกวางเรนเดียร์. 2021
ที่มา : Huang Shan. (2021,07 27). Oroqen Ethnic Museum. picture. Interview

แท้จริงแล้ว ด้วยการพัฒนาของสังคมเศรษฐกิจ อิทธิพลของความทันสมัย และผลกระทบของการอพยพข้ามพรมแดน การดูดซึมทางวัฒนธรรม มรดกทางวัฒนธรรมของเอ้อเหรินซุน(Oroqen) เผชิญกับภัยคุกคามต่อการสูญเสีย การสูญหาย การกัดเซาะ การคุ้มครองและการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของเอ้อเหรินซุน กำลังเผชิญกับความท้าทายที่สำคัญ ในขณะที่สังคมมีความทันสมัยและมีลักษณะเป็นเมือง การปฏิบัติและประเพณีดั้งเดิมของชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) อาจค่อยๆ ลดน้อยลงหรือถูกละทิ้งไปเพื่อสนับสนุนวิถีชีวิตร่วมสมัยมากขึ้น คนรุ่นใหม่อาจมีแนวโน้มที่จะรับเอาองค์ประกอบทางวัฒนธรรมกระแสหลักมาใช้ ซึ่งอาจนำไปสู่การสูญเสียความรู้ ภาษา และประเพณีดั้งเดิมภายในชุมชนอย่างค่อยเป็นค่อยไป การอพยพข้ามพรมแดนและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอาจส่งผลให้แนวทางปฏิบัติและค่านิยมทางวัฒนธรรมของเอ้อเหรินซุน(Oroqen) ลดลง เนื่องจากชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ และต้องเผชิญกับอิทธิพลทาง

วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาจึงอาจมีความแตกต่างกันน้อยลงเมื่อเวลาผ่านไป

นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อม การแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากร และการพัฒนาทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ในภูมิภาคที่ชาวเอโอเฮอร์นซุนอาศัยอยู่อาจคุกคามภูมิทัศน์ธรรมชาติและทรัพยากรที่เป็นส่วนสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจขัดขวางการปฏิบัติและความเชื่อดั้งเดิมที่ยังปรากฏในสภาพแวดล้อมท้องถิ่นมาหลายชั่วอายุคน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว เพื่อจัดการกับความท้าทายเหล่านี้จำเป็นต้องมีอย่างหนึ่งที่รัฐบาล องค์กร และชุมชนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการที่มีประสิทธิภาพเพื่อการคุ้มครอง การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของเอโอเฮอร์นซุน(Oroqen) ซึ่งอาจรวมถึงการจัดทำเอกสาร ส่งเสริมความรู้ดั้งเดิม จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมและพิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์ฝีมือแบบดั้งเดิม และสนับสนุนการศึกษาด้านวัฒนธรรมในหมู่คนรุ่นใหม่ นอกจากนี้การส่งเสริมความรู้สึกภาคภูมิใจและเอกลักษณ์ในมรดกทางวัฒนธรรม มีบทบาทสำคัญในการรับประกันความต่อเนื่องและความยั่งยืนของประเพณีวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นซุน (Oroqen) ได้พอสมควร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาประวัติ พัฒนาการ ของปัจจัยที่มีอิทธิพลเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นซุนกลุ่มชาติพันธุ์ข้ามพรมแดนอย่างยั่งยืน
2. วิเคราะห์ข้อมูล และกลไกขอบเขตของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นซุน
3. เสนอแนวทางปฏิบัติการจัดการอนุรักษ์และสืบต่อมรดกทางวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์เอโอเฮอร์นซุน

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 2 ส่วน คือทบทวนคำสำคัญของการศึกษาในการวิจัย เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์เอโอเฮอร์นซุนข้ามพรมแดน ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์งานวรรณกรรมออกเป็นวิจัยระดับชาติและงานวิจัยระดับนานาชาติ โดยมีความสำคัญดังนี้

วัฒนธรรมข้ามพรมแดน คือกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันที่อาศัยอยู่ในประเทศใกล้เคียง เนื่องจากที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของพวกเขาถูกแบ่งด้วยเขตปกครองทางการเมืองสมัยใหม่ โดยพื้นฐานอาศัยข้อมูลพงศาวดารเฮยหลงเจียง ที่บรรยายประเพณีและภาษาวัฒนธรรมเอาไว้

การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม เป็นการเสนอมาตรการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทางวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นซุน(Oroqen)โดยให้ความสัมพันธ์กันที่พึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมทั้งนี้ได้ครอบคลุมถึงการจัดการที่ยั่งยืน ที่จะต้องคุ้มครองสภาพแวดล้อมของมนุษย์ การมีส่วนร่วมส่วนได้เสีย

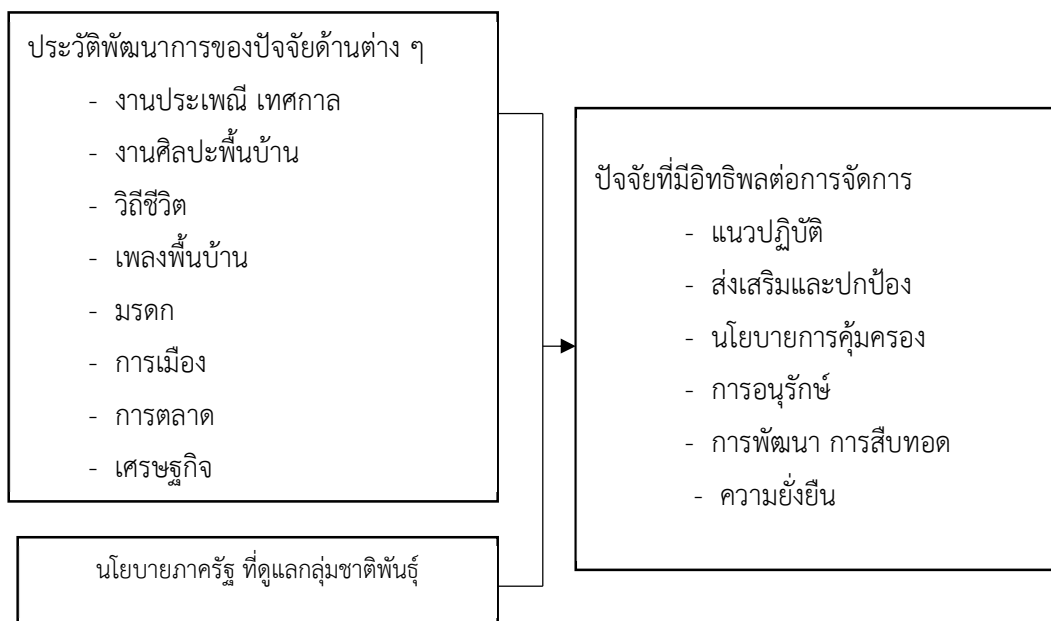
เป็นองค์ประกอบเอาไว้ด้วย นอกจากการคุ้มครองวัฒนธรรมของพวกเขาเอาไว้แล้ว ด้านการจัดการวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนมีนักวิชาการที่สำคัญคือ (Anna Mariene Karlsson, 2021) และ (Christine Landorf, 2009)

วรรณกรรมระดับชาติ มีเรื่องที่สำคัญพบว่ามี การสำรวจปัญหาชาติพันธุ์ทั่วประเทศจีน ในหัวข้อกลุ่มชาติพันธุ์และวัฒนธรรมชายแดนจีน ซึ่งกล่าวถึงสถานการณ์กิจกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ข้ามพรมแดนชายแดนยูนาน ของโจว กวางเหมา และยังมีนักวิชาการต่างประเทศทำการศึกษาของกลุ่มชาติพันธุ์ ทางภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับลำดับประวัติศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์ข้ามพรมแดนของจีน เพื่อการศึกษาในวงกว้างและนักวิชาการ (Li Yi Fu, 1993) ทำการศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในอดีตที่ผ่านมา โดยงานวิจัยที่เกี่ยวกับชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน(Oroqen) พบในเรื่องเกี่ยวกับภาษา การล่าสัตว์ สังคมเศรษฐกิจ เป็นการสำรวจรากเหง้าของอ้อเหรินซุน อันเป็นพื้นฐานการศึกษาครั้งนี้ มีงานของ (Han Youfeng, 1991) ศึกษาเกี่ยวกับวิถีชีวิต ชีวิตทางสังคม มารยาท อายุ ความเชื่อทางศาสนา สภาพทางแวดล้อม และเครื่องแต่งกาย งานของ (Wang Yan, Fang Zheng, 2011). ศึกษาเกี่ยวกับต้นกำเนิดของชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน(Oroqen) และพบงานเขียนของ (Wa Yazhi, 2006) ที่นำเสนอวัฒนธรรมเกือบทุกด้านไว้มากที่สุด

วรรณกรรมระดับนานาชาติ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่ศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน(Oroqen) และการจัดการที่ยั่งยืน เขียนโดย (Shi Lugu, 1985) เป็นนักประวัติศาสตร์ชาวรัสเซีย เรียกชาติพันธุ์ชาวอ้อเหรินซุน ได้อธิบายถึงสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ การกระจายตัว การจัดหน้าที่ของตระกูล การแต่งงาน ทรัพย์สิน ประเพณี ของชาวอ้อเหรินซุน(Oroqen) และชาวเอเวนค์(Evenk) นอกจากนี้พบนักวิชาการชาวญี่ปุ่น (Takashi Akiba, 1941) และ (Tomoshiro Chisong, 1941) ได้ตีพิมพ์ในหนังสือ The Ethnicity and Religion of Manchuria and Mangolic รายละเอียดเกี่ยวกับวัฒนธรรมวิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อมเป็นส่วนสำคัญ และเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีนักวิชาการรุ่นใหม่ (Lindsay J Whaley, Lenora A. Grenoble, Fenxing Lee, 1999). ได้ทำการศึกษา มรดกทางวัฒนธรรมของชาวอ้อเหรินซุน(Oroqen) เกี่ยวกับเรื่องความสามัคคี ภาษา การเปรียบเทียบระหว่างชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน(Oroqen) กับชาติพันธุ์เอเวนค์(Evenk)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ประวัติพัฒนาการของปัจจัยที่เกี่ยวกับลักษณะการจัดการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอ้อเหรินซุนชาติพันธุ์ข้ามพรมแดน การวิเคราะห์ข้อมูล และกลไกขอบเขตของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการ การคุ้มครอง ศิลปะพื้นบ้าน งานฝีมือแบบดั้งเดิม และประเพณีพื้นบ้านบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับศิลปะภายในชุมชนอ้อเหรินซุน รวมทั้งแนวทางการปฏิบัติ การส่งเสริมปกป้อง คุ้มครอง อนุรักษ์ พัฒนาสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อ้อเหรินซุน(Oroqen) ข้ามพรมแดน ซึ่งจะเกิดประโยชน์กับพื้นที่ได้อย่างยั่งยืน การทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบหลักฐานเชิงประจักษ์หรือแนวโน้มที่มีโอกาสเกิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา และนำไปสู่การพัฒนาสมมติฐานทั้งหมดข้างต้น โดยออกแบบโครงสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแสดงในภาพที่ 9 ดังนี้

ภาพที่ 9 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์ เอื้อเหรินซุนข้ามพรมแดน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก และใช้ข้อมูลเชิงปริมาณนำมาประกอบการวิจัย เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่างในการศึกษามี 4 กลุ่ม ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงที่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่รัฐแต่งตั้งให้ดูแลชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการค้าขายภายในชุมชน กลุ่มผู้มีความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยชุมชนยกย่อง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่มืองค์ประกอบทางสังคมของชาติพันธุ์เอื้อเหรินซุนโดยประมวลจากครูอาจารย์นักวิชาการ โดยทุกกลุ่มคัดเลือกมากลุ่มละ 15 คน

2. ด้านเนื้อหาผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรม จากเอกสารนักวิชาการระดับชาติและนานาชาติ รวมทั้งจากการสัมภาษณ์จากกลุ่มต่าง ๆ นำมาวิเคราะห์ และนำสถิติการศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของศิลปะการทำเปลือกไม้เบิร์ช การทำหนัง นิทานพื้นบ้าน ดนตรีพื้นเมือง แล้วสังเคราะห์ตามลำดับ

3. ระยะเวลาของข้อมูล ใช้ข้อมูลเอกสารหนังสือ บทความจากการศึกษาในอดีตที่ผ่านมา ส่วนสถิติ ที่นำมาใช้เริ่มปี 2006 -2008 ที่หน่วยงานราชการรวบรวมไว้ ส่วนการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ปี 2021 เป็นต้นมา เป็นช่วงของการเก็บข้อมูลวิจัยครั้งนี้ สำหรับสถิติที่นำมาใช้นั้นถือว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น มีนักวิชาการรวบรวมไว้เบื้องต้นหลักฐานยังปรากฏอยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์เอื้อเหรินซุน และมีคุณค่าสมควรอนุรักษ์ไว้อย่างเร่งด่วน

4. พื้นที่ในการศึกษา ผู้วิจัยเลือกกลุ่มพื้นที่ เขตปกครองตนเองแอ๋เหรินชุน เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน เขตต้าซิง เขตอ้ายฮุย มณฑลเฮยหลงเจียง

เพื่อให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงได้มีการดำเนินโครงการอนุรักษ์ ดังนี้

ตารางที่ 1 โครงการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติของชาวแอ๋เหรินชุน

เลขที่	ชื่อ	หมวดหมู่	ปี	พื้นที่ประกาศ	หน่วยอนุรักษ์
VIII-83	เทคนิคการทำ เปลือกไม้เบิร์ช	ทักษะดั้งเดิม	2006 (ชุดแรก)	มณฑลเฮยหลง เจียงเขตปกครองตนเอง มองโกเลียใน เขตปกครองตนเองแอ๋เหรินชุน	เทศมณฑลเหลาเหอ ศูนย์คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พิพิธภัณฑ์ วัฒนธรรมมณฑลปกครองตนเอง แอ๋เหรินชุน
V-43	แอ๋เหรินชุน โมสุ กุล	ศิลปะพื้นบ้าน	2006 (ชุดแรก)	เมืองเฮยเหอ มณฑลเฮยหลง เจียง	เฮยเหอดราม่า ครีเอท และวิจารณ์ สตูดิโอ (ศูนย์คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เฮยเหอ)
X-13	งานเทศกาล แอ๋เหรินชุนกูร์กัน มูคู	นิทานพื้นบ้าน	2006 (ชุดแรก)	มณฑลเฮยหลง เจียง	หอวัฒนธรรม อำเภออ้ายฮุย เมืองเฮยเหอ
II-107	เพลงพื้นบ้าน (แอ๋ เหรินชุน ซันดาเรน)	ดนตรีพื้นเมือง	2008	เขตปกครองตนเองแอ๋ เหรินชุน เขตปกครองตนเองมองโกเลีย ใน อำเภอต้าซิง อันหลิง,มณฑลเฮย หลงเจียง	พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมปกครองตนเอง แอ๋ เหรินชุน, พิพิธภัณฑ์ศิลปะ มวลงชนประจำ ภูมิภาค ต้าซิงอันหลิง
VIII-83	เทคนิคการทำ	ทักษะดั้งเดิม	2008	เขตต้าซิงอัน	พิพิธภัณฑ์ศิลปะ

เลขที่	ชื่อ	หมวดหมู่	ปี	พื้นที่ประกาศ	หน่วยอนุรักษ์
	เปลือกไม้เบิร์ช		(ชุดที่ 2 โครงการ ขยาย)	หลัง มณฑลเลย หลงเจียง	มวชนเขตต้าชิง อันหลิง
VIII-112	เทคนิคการทำ หนังเอ้อเหรินซุน	ทักษะดั้งเดิม	2008	เขตปกครอง ตนเองเอ้อ เหรินซุนเขต ปกครองตนเอง มองโกเลียในเขต อ้ายฮุยเมืองเฮยเห อมณฑลเฮยหลง เจียง	พิพิธภัณฑวัฒนธรรม เขต ปกครองตนเอง เอ้อเหรินซุน ศูนย์วิจัยมรดกเขต อ้ายเพยเมืองเฮยเห

1. ปัจจัยการสืบทอดมรดก โดยพื้นฐานแล้วในขณะที่ตัวแทนของผู้สืบทอดที่ไม่ใช่ปัจจัยมรดกจะมีรายได้มากมาย แต่ผู้สืบทอดปัจจัยมรดกกลับไม่ได้รับค่าตอบแทนที่เพียงพอ การขาดแรงจูงใจทางการเงินทำให้ความกระตือรือร้นของคนหนุ่มสาวในการเรียนรู้การปฏิบัติแบบดั้งเดิมลดลง กระตุ้นให้พวกเขาเลือกอาชีพที่รายได้มากขึ้น นอกจากนี้ระยะเวลาสามปีที่ต้องใช้ในการฝึกอบรมผู้สืบทอดเพียงรายเดียวก็มีข้อเสียเช่นกัน การขาดแคลนผู้สืบทอดยังนำไปสู่การขาดแคลนช่างฝีมือที่มีทักษะ ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิธีปฏิบัติงานการผลิต ประการสุดท้ายนี้ส่งผลให้สภาพแวดล้อมทางการศึกษาเพื่อการอนุรักษ์มรดกยังไม่ดีเท่าที่ควร

2. ปัจจัยทางการเมือง รัฐบาลจีนให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมของเอ้อเหรินซุน พวกเขาพยายามปรับปรุงและพัฒนากฎหมาย มาตรฐาน ข้อบังคับ และความพยายามในการส่งเสริมการขายอย่างต่อเนื่อง มาตรการส่งเสริมของรัฐบาลส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบของการประชุมและนิทรรศการ แม้ว่าจะมีการส่งเสริมจากต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมดังกล่าวมีผลในระยะสั้นเท่านั้น และเป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงานที่โดดเด่นเท่านั้น

3. ปัจจัยทางการตลาด การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้จัดการและผู้จัดการมรดกทางวัฒนธรรม ระบุว่านวัตกรรมผลิตภัณฑ์ การรวมผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เข้ากับการท่องเที่ยวได้ให้ผลลัพธ์ในเชิงบวก อย่างไรก็ตามนวัตกรรมดังกล่าวในปัจจุบันยังจำกัดอยู่เฉพาะบริษัทชั้นนำในอุตสาหกรรมเท่านั้น และการสร้างแบรนด์ยังคงเป็นเพียงกรณีศึกษา ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของแบรนด์โดยรวมของมรดกทางวัฒนธรรมเอ้อเหรินซุน

4. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ มรดกวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นขุนข้ามพรมแดน ตั้งอยู่ในภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ย การคมนาคมไม่ดี และสภาพอากาศหนาวเย็น การพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นพยายามดิ้นรนเพื่อส่งเสริมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของมรดกทางวัฒนธรรม

5. ปัจจัยทางวัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนการรับรู้ของสาธารณชนเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิม คุณค่าทางจิตใจของมรดกทางวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นขุนข้ามพรมแดนค่อยๆ ลดลง โดยหลายครอบครัวไม่คิดว่ามันจำเป็นอีกต่อไป นอกจากนี้อิทธิพลของศิลปะและงานฝีมือดั้งเดิมยังอ่อนแอลงด้วยการส่งเสริมวัฒนธรรมตะวันตกผ่านสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ตและภาพยนตร์ ทำให้งานฝีมือจากเปลือกต้นเบิร์ชและหนังสัตว์ของเอโอเฮอร์นขุน ตกเป็นมรดกตกทอดเท่านั้น การส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมภายในเป็นไปอย่างเชื่องช้าและยังบั่นทอนความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของเอโอเฮอร์นขุน

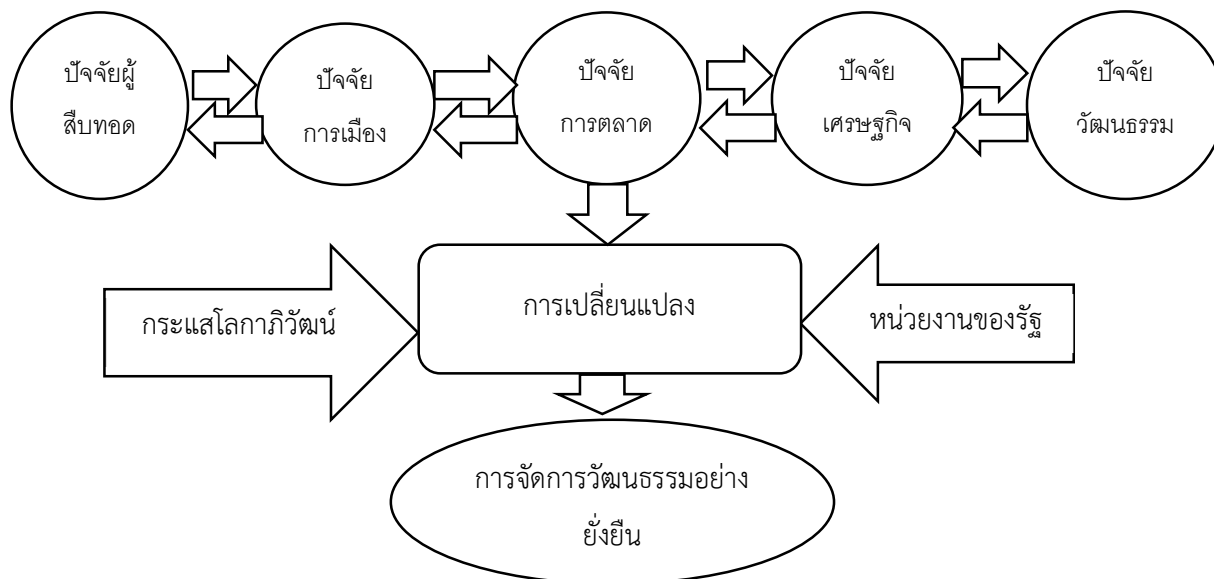
ปัจจัยทั้งหมดมีผลกระทบที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมเอโอเฮอร์นขุนข้ามพรมแดน นอกจากนี้ส่วนประกอบภายในปัจจัยเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์และเกี่ยวพันกันอย่างซับซ้อน ความเร่งด่วนอยู่ที่การหาวิธีการจัดการอย่างยั่งยืนของมรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์เอโอเฮอร์นขุนข้ามพรมแดน เพื่อตอบสนองต่อปัจจัยเสี่ยงทั้งห้าปัจจัยเหล่านี้ ให้ความเสี่ยงที่น้อยลงกว่าที่เป็น

ผลการวิจัย

จากการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์เอโอเฮอร์นขุนข้ามพรมแดน ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมมีทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ งานที่เป็นรูปธรรมเช่นเครื่องใช้จากเปลือกไม้เบิร์ช เครื่องหนังจากกวางเรนเดียร์ และงานที่เป็นนามธรรม ได้แก่การแสดงดนตรีพื้นเมือง นิทานพื้นบ้าน การแสดงศิลปะพื้นบ้าน ซึ่งสะท้อนถึงความเป็นอยู่ของชุมชนในอดีต

เมื่อเวลาผ่านตามบริบทของสังคมโลกาภิวัตน์ ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมชาวเอโอเฮอร์นขุน (Oroqen) ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในทุกด้าน เป็นสิ่งที่ชาวเอโอเฮอร์นขุน (Oroqen) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของสังคมของตนที่มีในชุมชนค่อยเลือนหายไป จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ชาวเอโอเฮอร์นขุน (Oroqen) ได้พยายามหาแนวทางในการอนุรักษ์ปกป้องภูมิวัฒนธรรมทางสังคม โดยการรื้อฟื้นการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมให้มีแนวทางในการพัฒนาที่ดีขึ้นและยั่งยืน ด้วยการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นตามลำดับ ซึ่งวิเคราะห์จากภาพรวมที่เกิดจากปัจจัยห้าประการ ประกอบด้วยปัจจัยผู้สืบทอด ปัจจัยการเมือง ปัจจัยการตลาด ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยวัฒนธรรม มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นผลกระทบต่อสังคมชาวเอโอเฮอร์นขุน (Oroqen) เนื่องด้วยกระแสสังคมที่เข้ามาในชุมชน ทำให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ภูมิวัฒนธรรมทางสังคมบางอย่างจึงค่อยเลือนหายไป ด้วยวัฒนธรรมสมัยใหม่ได้เข้ามามีอิทธิพลครอบงำคนรุ่นใหม่ ให้ความคิดนอกกรอบตามกระแสสังคมพลวัต ดังนั้นปัจจัยดังกล่าวย่อมมีความสำคัญ

ส่งผลต่อการจัดการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์เอ้อเหรินซุนข้ามพรมแดนเป็นอย่างยิ่ง ที่จะทำให้การจัดการมีความยั่งยืนสืบไปในอนาคต ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 10 : ผลการวิจัย

ที่มา: สังเคราะห์โดยผู้วิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

แนวคิดปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการอย่างยั่งยืนของการจัดการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมเอ้อเหรินซุน (Oroqen) นั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศจีน ควรเร่งออกกฎหมายระเบียบ ข้องบังคับที่จำเป็นและชัดเจนให้มีความสอดคล้องกับการอนุรักษ์ชุมชนข้ามพรมแดน เนื่องด้วยชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) ถือเป็นมรดกปัจจัยหลักในการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ และในขณะเดียวกันควรพัฒนาปรับปรุงความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีให้เป็นนวัตกรรมใหม่ที่สอดคล้องกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงของสังคม เพื่อนำเสนอผลผลิต ภูมิความรู้ดั้งเดิมเข้าสู่ตลาดเพื่อให้เกิดมูลค่าทางสังคม เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชนให้เกิดการกระจายรายได้ของผู้คนในชุมชนให้มีอาชีพสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ให้ผู้คนในชุมชนมีรายได้สร้างตนเอง เพื่อความอยู่รอดของพื้นที่ทางวัฒนธรรมควรมีศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้หรือหอศิลปวัฒนธรรมในพื้นที่เพื่อให้ผู้คนได้ศึกษาเรียนรู้วิถีวัฒนธรรมชุมชน การจัดการที่ยั่งยืน เขียนโดย (Shi Lugu, 1985) ได้อธิบายถึงสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ การกระจายตัว การจัดหน้าที่ของตระกูล การแต่งงาน ทรัพยากร ประเพณี ของชาวเอ้อเหรินซุน(Oroqen) และชาวเอเวนค์(Evenk) การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม เป็นการเสนอมาตรการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทางวัฒนธรรมเอ้อเหรินซุน (Oroqen) โดยให้ความสัมพันธ์กันที่พึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ได้ครอบคลุมถึงการจัดการที่ยั่งยืน ที่จะต้องคุ้มครองสภาพแวดล้อมของมนุษย์ การมีส่วนร่วมส่วนได้เสีย เป็นองค์ประกอบเอาไว้

ด้วย นอกจากการคุ้มครองวัฒนธรรมของพวกเขาเอาไว้แล้ว ด้านการจัดการวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนมีนักวิชาการที่สำคัญคือ (Anna Mariene Karlsson, 2021) และ (Chistine Landorf, 2009)

ด้วยแนวทางดังกล่าวจะทำให้พื้นที่แอ้อเหรินซุน(Oroqen) เป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้ เพื่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมโดยใช้สื่อเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนดำเนินการในการอนุรักษ์ เช่น อินเทอร์เน็ต ยูทูบ หรือช่องสารคดีของชุมชน เพื่อนำเสนอวิถีอัตลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้แก่ผู้ที่สนใจได้เรียนรู้ในสังคมออนไลน์ได้ เป็นการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และสร้างพื้นที่แห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้แก่ผู้ที่เข้าชมได้เรียนรู้ด้วยตนเองตลอดเวลา ถือว่าเป็นการสืบทอดอีกทางหนึ่งทีนอกเหนือจากพื้นที่จริงในชุมชน ซึ่งจะทำให้แหล่งมรดกทางวัฒนธรรมสามารถสืบทอดอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืนสืบไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่าง ๆ ในบริบทของสังคมแอ้อเหรินซุนก่อให้เกิดแนวทางใหม่ๆ ที่สำคัญต่อชุมชนแอ้อเหรินซุน ควรให้ความสนใจและความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในการรักษามรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่โดยอาศัยจากสิ่งที่มีอยู่ นำมาพัฒนาสู่สิ่งใหม่อย่างสร้างสรรค์จะทำให้ภูมิสังคมวัฒนธรรมดั้งเดิมสามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมพลวัต โดยต่อยอดพัฒนาให้เป็นนวัตกรรมใหม่มีประโยชน์คุณค่าต่อผู้คนในสังคม เพื่อจะได้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาและดำรงชีพในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- Anna Mariene Karlsson. (2021). Cultural heritage and the future. *International Journal of Heritage Studies*, 129-131.
- Chistine Landorf. (2009). Managing for sustainable tourism: a review of six cultural World Heritage Sites, *Journal of Sustainable Tourism*, 17(1),53-70.
- Huang Shan. (2021). Oroqen Ethnic Museum. picture. Interview 2021,07 27.
- Huang Shan. (2022). Inheritor of Gurung Muta Festival in the Oroqen Ethnic Township of Shibazhan, Tahe County. Interview 2022, 06 27.
- Han Youfeng. (1991) *Oroqen Customs*. Central Institute for Nationalities: Press.

- Lindsay J. Whaley, Lenoro A. Grenoble, Fenzeng Lee. (1999). Revisiting the Tunguses classification from the bottom up. Language publication, **Linguistic Society of Amarica**, 75, (2) 286-321.
- Liu Jun, (2017) . **OROQEN PEOPLE, THEIR HISTORY AND RELIGION**. Museum of Nationalities, Central University for Nationalities. Retrieved 8 JUNE 2021 from <https://factsanddetails.com/china/cat5/sub88/item160.htm>.
- Li Yi Fu. (1993) . **An Introduction to the Peoples of the World**. Central Institute for Nationalities: Press.
- Meng Shuzhen. (2023). **Inheritor of Mosukun, a national intangible cultural heritage project**, photo source: Heihe Intangible Cultural Heritage Protection Center. Interview 2023, 06 17.
- Guan Jinfang. **Northern Ethnic Minority Music and Dance Exhibition Successfully Held at China Conservatory of Music**. China Conservatory of Music. Retrieved from: <http://www.chnmusic.cn/jzhd/2019/0515/5131.html>
- Ning Jizhen. (2021). **National Bureau of Statistics of the People's**. Republic of China, ed. China Statistical Yearbook 2021: China Statistics Press.
- Shi Lugu. (1985). **The Social Organisation of the Northern Tunguska, Inner Mongolia**. People's, Publishing House.
- Takashi Akiba. (1941). **Ethnicities and Religions of Manchuria and Mongolia**, Publishing Osaka Yahao.
- Tomoshiro Chisong. (1941). **Ethnicities and Religions of Manchuria and Mongolia**, Publishing Osaka Yahao.
- Wu Riwu. (2017). Threshold Existence – A Study on the Cross-Border Ethnic Identity Issue of the Oroqen Ethnic Group. **Journal of Qinghai Nationalities University (Social Sciences Edition)**, 03, 88-95.
- Wang Yan, Fang Zheng. (2011). **Literature Analysis of Oroqen Ethnic Origin. Heilongjiang Ethnic Series (02)**. Linguistic Society of Amarica.
- Wa Yazhi. (2006). **The Last Legend: A Study of Oroqen Culture**. Central University for Nationalities Publishing House.
- Yao Mianxin. (2021). **Oroqen mutual visits during cross-border ethnic festivals between China and Russia**. Interview 2021, 06 17.